

ENSAMHETENS BORG

Jag
har
varit tvungen
att ge upp allt
hopp om att
möta någon –
för att överleva,
för att stå ut
och gått in i
en alltmer
artificiell värld,
en värld som bara
består av musik,
konst och poesi,
där allt är filtrerat
till essenser,
där allt prosaiskt
destillerats bort,
en antivärld,
en värld där
vardagens klor
inte längre
plågar mig,
en värld
som på en gång
är en rustning
och en akilleshäl,
där jag betraktar

livet från ett högt torn
och samtidigt genom gallret
i en fängelsecell,
där jag inte behöver
vända andra kinden till,
en värld jag som blödarsjuk
och sedan länge krackelerad
dragit mig tillbaka till
för att överleva –
för att den andra världen,
den vanliga världen,
aldrig har varit min vän,
slitit sönder min själ
och sårat mig i djupet av
mitt hjärta.

ETYD FÖR MJUKA HJÄRNOR

Hösten, de långa brevens och de gula lövens tid är här, och även om depressionen är nattsvart står den stadigt förankrad i kaos och undrar varför helvetet är fullt av fallfrukt och Skrjabins tempel en i Hades dimmor nedsjunken katedral tillsammans med de framviskade sfinxgåtoras rassel och de triumferande trumpetstötarna när saturnusresenärernas fallskärmar bär dem på serpentinslingrande berg-och-dalbanor och vattenfall mot den av kopulerande kentaurer fyllda dalen där en pyramid av stripteasedansöser penetreras av Amors pilar till en tungomålstalande vulkan och forsar med Carl Fredrik Hills otyglade penseldrag som en förlösande syndaflod över allting och fyller våra hjärnor med den trilobitarketypiska kraften i Savonarolas kapuschong och vampyrernas rödångande munnar och lust som aldrig kröker sig utan bara forsar fram, som en Nikekolonn, ett drakeldssprutande orakel som leder en himlastormande karneval som välter ut hela badkar med blod som röda mattor framför den dansande Shiva som anländer från vintergatan och står, som en safirblå treudd, vridande en kristall i sina prismatiskt strålande händer, sjungande om mani padme hum med hela det framtida Tibets samlade röstresurser som vita hästar badande i Shangri Las gröna floder med uppturnade manar och släpande karavaner i

deras egna anletens svett, den glashala, antarktiska domedagsframkallade kallsvetten tillsammans med en kundaliniormtjusare med ögon förstorade till profetiska kristallkolor med röda drakar och bakom allt detta, i själva Ivan-tyrann-extasens centrum, en naken nunna i päls som är tio meter lång, en jungfruförstföderska med rött i rosenolja simmande kött och mandariner med elektriskt skägg, och därefter en allé av kobror betraktande allt med den ouppnåeliga jungfruns maria-semper-virgo-blick som är fylld av en droppe hjärteblod som vittnar om drifternas seger över det murgrönsförgiftande överjaget, och allt som skrivits in på flådda ödleskinn och lindats in i rökslingorna från ett svetslågande dinosauriekranium och hisstrummor och dykarklockor, hela armador med översvallande rymdubåtar och, bakom en fem meter hög fyrklöver, mandalor, kartor över den andliga världens stjärnlysande oändlighet, och en joker vars narrbjällror skramlar genom hela bibeln och får de tio budordens murar att falla till marken med en epilepsifradgande Goliatduns...

ARCANA

Morgonen hade redan gått ner till stranden för att se på guldfiskarna.

Jag låg vaken som en daggdroppe i ditt hår och tänkte på den vita stjärnan.

Marschallerna lyste utanför Erikas dörr som bortdöende böner i en djupröd kyrka.

En bil av midnatt stannade bland träden.

Nu kunde hösten sätta sig naken i parken och tänka som Rodins skulptur.

Den vind som slog emot dig när du öppnade dörren var bara ett omen.

Du hade känslan av att regnet var en man med sträva rävsvarsar på ryggen och kristallkronan bekräftade att din föraning var sann.

Lägg dig på sängens röda himmel och slut ögonen!

Jag kommer in till dig som såriga drömmar som väntar på ljus i ett guldblått väntrum.

Men vänta, var stilla!

Nu börjar stjärnorna sin dans i den efterlängtrade våren.

DEN ÅTERFUNNA FACKLAN

En gryning
som stannar
kvar längre
än alla andra
gryningar och
inte ens försvinner
när solen går
ner.